

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nagy Gábor kamarai jogtanácsos által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a Burai-Kovács, Perlaki Dávid Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda (**I. rendű alperes címe** ügyintéző: dr. Stanka Gergely ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe.) I. rendű alperes ellen,
kártérítés iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2020. szeptember 30. napján meghozott 36.G.40.033/2020/19. számú ítélete ellen a felperes fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2021. február 18. napján - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság 36.G.40.033/2020/19. határozatát részítéletnek tekinti, amelynek a perköltséget érintő rendelkezését megváltoztatja, és felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő ügyvédi munkadíjat 606.000 (hatszázhatezer) forint + áfa összegre, az államnak fizetendő elsőfokú eljárási illetéket 487.100 (négy száznyolcvanhétezer) forintra leszállítja. Egyebekben - a per fő tárgya tekintetében - az elsőfokú részítéletet helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperes részére 15 napon belül 203.000 (kétszázháromezer) forint ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes jogelődje a „**adós (felperesi jogelőd) neve** (a továbbiakban: felperesi jogelőd vagy adós) felszámolója képviseletével 2013. augusztus 13-án indított pert az I. rendű alperes, valamint a már perben nem álló alperes nevének II. rendű alperes (társasági tagok) ellen 26.800.000 forint és ennek járulékai megfizetése iránt. A Fővárosi Törvényszék előtt 25.G.43.105/2013. ügyszám alatt folyamatban volt perben - a később módosított és pontosított keresetében - elsődlegesen az I. rendű alperest 19.299.000 forint és ennek 2010. október 31. napjától járó késedelmi kamata összegű kártérítés megfizetésére kérte kötelezni a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a

- [1] továbbiakban: Gt.) 30. § (2) bekezdése alapján, hivatkozva a Gt. 143. § (2) bekezdés b) pontja megszegésére. Másodlagos keresetében I. rendű alperes, mint vezető tisztségviselő felelősségének megállapítását kérte a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján hivatkozva arra, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezte után neki felróható intézkedésével az adós vagyona 19.299.000 forinttal csökkent. Harmadlagos keresetében az alpereseket, mint az adós társaság tagjait kérte egyetemlegesen kötelezni a Gt. 20. § (7) bekezdése alapján 19.299.000 forint osztalék visszafizetésére.
- [2] A peres eljárás ideje alatt a Fővárosi Törvényszék, mint a felszámolási ügyben eljáró bíróság 39.Fpk.3526/2011/95. számú végzésével az adós felszámolási eljárását egyszerűsített módon befejezte és az adós társaságot megszüntette. A felszámoló a befejezés alapjául szolgáló zárójelentésében az adós vagyonához tartozó követelésként jelölte meg az adósnak a 25.G.43.105/2013. ügyszámon folyamatban lévő perben érvényesített 26.800.000 forint kártérítési igényét. E követelésvagyon arányos részét a felszámolási ügyben eljáró bíróság a vagyonfelosztás körében az **felperes** részére annak 11.275.506 forint „e” kategóriás hitelezői igénye teljes kielégítéseként átadta. Az **felperes** hitelező, mint az adós szinguláris jogutódja a jogelődjének leszállított (19.299.000 forint összegű) kereseti követelése és a felszámolás során részére juttatott követelés arányosított részének figyelembe vételével 8.118.300 forint és járulékai összegű követelés tekintetében bejelentette perbelépési szándékát, melyet a Fővárosi Ítéltábla a 11.Gf.40.314/2017/26. számú végzésével 2019. szeptember 12-én engedélyezett a részére.
- [3] A Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.595/2019/4. számú végzésével a Fővárosi Törvényszék 2016. május 2. napján meghozott 25.G.40.105/2013/42. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasította, rámutatva arra, hogy a felperes által előterjesztett eshetőleges keresetek halmazatban nem állhatnak, sorrendjük felállítása miatt a jogvita elbírálhatatlan.
- [4] A megismételt peres eljárásban a felperes a jogelődjének másodlagos és harmadlagos keresetét nem tartotta fenn, a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetétől elállt. Pontosított keresetében 8.118.300 forint tőke, valamint ennek 2010. október 31. napjától járó késedelmi kamata és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest a Gt. 30. § (2) bekezdése alapján. Keresetének ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy az adós taggyűlése 2010. május 25-én úgy hozott határozatot az osztalék kifizetéséről, hogy az I. rendű alperes ügyvezetőként nem nyilatkozott a taggyűlésnek arról, az osztalék kifizetése nem veszélyezteti az adós társaság fizetőképességét. Állította, hogy az adós 2010. május hónapban fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Ezt támasztja alá a 2009. évi beszámolója és mérlege, amelyben 2009. december 31-én 46.920.000 forint eszköz értéket tartott nyilván, ebből azonban 18.767.269 forint olyan követelésből tevődött össze, amelynek egy része vagy elévült, vagy olyan társaságokkal szemben állt fenn, akik időközben szintén felszámolás alá kerültek. Ugyanakkor a 2009. december 31-ei fordulónapon a mérlegben 16.916.000 forint összegű kötelezettséget tartott nyilván, amely a 2010. üzleti évet lezáró mérlegben már 26.628.000 forintra emelkedett. Úgy vélte, a rendelkezésre álló adatok alapján pontosan nem állapítható meg, hogy mennyi volt az adós fennálló kötelezettsége az osztalék kivezetését megelőzően, azonban feltételezte, hogy ez az összeg elérte a kifizetést megelőzően a 26.628.000 forintot, ezért a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete már az osztalék-kifizetést megelőzően megállapítható volt.
- Az adós 2009-től tényleges gazdasági tevékenységet nem folytatott, emiatt a fennálló tartozásainak kielégítésére az osztalék kifizetését követően már nem keletkezhetett újabb bevétele. Az adós vagyonát a 19.299.000 forint összegű osztalék tagok részére történő kifizetése csökkentette, azaz a

társaság vagyonában ezzel azonos összegű kár keletkezett, amelyet az I. rendű alperes köteles megtéríteni.

A Gt. 132. § (2) bekezdése alapján az osztalék kifizetése szükségszerűen az I. rendű alperes ügyvezetőjének a közreműködésével történt, erre tekintettel az ügyvezetői kötelezettségszegés és a kár közötti okozati összefüggés megállapítható.

Hangsúlyozta, hogy az osztalék kifizetése a Gt. 131. § (1) bekezdésének és a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban: Számv.tv.) 39. § (3) bekezdésében foglaltak megsértésével történt, mert az osztalék kifizetésének következtében az adós társaság saját tőkéje nem érte el a 3.000.000 forint törzstőkét, továbbá az I. rendű alperes a Gt. 131. § (3) bekezdése szerint előírt nyilatkozattételi kötelezettségét is elmulasztotta.

Az osztalék 2010. októberi kifizetése veszélyeztette az adós társaság fizetőképességét, melyet az is alátámaszt, hogy 2011. március 18-án felszámolási eljárást kezdeményeztek ellene. Ennek okán az I. rendű alperesnek, mint ügyvezetőnek tudnia kellett, hogy az osztalék kifizetése sérti a hitelezők érdekeit. Azzal, hogy az I. rendű alperes elmulasztotta megtenni a Gt. 131. § (3) bekezdésében előírt nyilatkozatot, okozati összefüggésben áll, hogy az adóst az osztalék mértékével megegyező 19.299.000 forint kár érte. A kár az osztalék kifizetés napján, 2010. október 31-én következett be az adós társaság főkönyvi kartonján feltüntetett időpont szerint.

- [5] A felperes a keresetének alapjaként megjelölt tényállás bizonyítékeként hivatkozott a jogelődje által csatolt 2010. május 25-ei taggyűlési jegyzőkönyv tartalmára, a 2010. november 12-én benyújtott alperesi adóbevallásra, melyben 13.400.000 forintot tüntetett fel az osztalék 25%-os adóval terhelt összegeként, ezen felül a felszámolási eljárásban 2016. június 30-án jogerőre emelkedett 39.Fpk.3526/2011/95. számú végzésre, amely az adóst megszüntette és rendelkezett az eljárás egyszerűsített módon történő befejezéséről, ennek alapjaként benyújtott felszámolói zárójelentésre, amely szerint az I. rendű alperes a társaság iratanyagát a felszámolónak átadta, azonban a tevékenységzáró mérleg szerint az adós csupán 9.140 forint pénzeszközzel rendelkezett, amely bár átadásra került, a felszámolási költségekre sem nyújtott elegendő fedezetet. Hivatkozott továbbá az I. rendű alperes felszámolónak írt 2013. május 31-ei tájékoztató levelére, amelyben megerősítette, hogy az adós 2009. év végéig felhalmozott 26.822.030 forint eredménytartalék egy összegben osztalékként került elszámolásra és az adózási törvények szerint a levonások után a tagok a fennmaradó összesen 19.299.000 forint összegben 50-50%-ban osztoztak. Utalt továbbá az adós cégmáslatára, amely szerint I. rendű alperes 1993. december 28-ától tagja, míg 1990. december 24-étől 2011. október 18-áig ügyvezetője volt a társaságnak. Kiemelte, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal elkészített tevékenység zárómérleg a Pp. 196. § (1) bekezdés b) pontja szerint teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül, ezért alaptalan az I. rendű alperesnek az a védekezése, hogy csupán „könyveléstechnikai” módszert alkalmazott az adós vagyonába nem tartozó összegek mérlegekből való kivezetése érdekében, de ténylegesen osztalék-kifizetés a társaságban nem történt. Hangsúlyozta, hogy a bíróságot a nyomozóhatóság határozata nem köti, az I. rendű alperes által csatolt bankszámla kivonatok pedig nem alkalmasak az osztalék ki nem fizetésének bizonyítására, mert az történhetett készpénzben vagy más bankszámla használatával is. Úgy vélte, ha nem állapítható meg az osztalék kifizetés, akkor az I. rendű alperest a kártérítési felelősség a fiktív könyvelés miatti pénztárhány okán terheli, az ügyvezetői felelőssége a leltárban és a mérlegben szereplő pénzeszközök, vagyontárgyak kiadásának elmulasztása miatt áll fenn. Véleménye szerint az I. rendű alperes saját felróható magatartására előnyök szerzése végett nem hivatkozhat, így eredményesen nem védekezhet azzal, hogy az adós könyvelése nem felelt meg a számviteli szabályoknak. Az alperes megszegte a Gt. 143. § (2) bekezdésének rendelkezését is, mivel nem hívta össze a taggyűlést haladéktalanul a szükséges intézkedések megtétele érdekében annak ellenére, hogy tudomással kellett rendelkeznie arról, hogy az adóst fizetéseképtelenség fenyegette.

[6] Az I. rendű alperes a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte. Állította, hogy osztalék a tagok részére nem került ténylegesen kifizetésre, mert ezzel a pénzeszközzel a társaság nem rendelkezett. Az adós könyvelésében tévesen szerepeltetett pénzeszközök kivezetése érdekében alkalmazta a könyvelő megoldásként azt, hogy az eredménytartalék terhére osztalékot számoltak el. Az osztalékfizetésről döntő határozat alapján nem csökkent az adós törzstőkéje a saját tőke alá, így a Gt. 131. § (1) bekezdésében foglaltakat nem sértették meg. Az osztaléknak megfelelő pénzösszeg felperes vagyonából történő tényleges kikerülése hiányában nem állapítható meg az adósnál a kár bekövetkezése.

A tévesen szerepeltetett pénzeszközök keletkezését arra vezette vissza, hogy az adósnál a hozzá be nem folyt követelések eredményként lekönyvelésre kerültek. Az adós a beszámolóiban az eredménytartalék soron tehát olyan összegeket (is) feltüntetett, amelyek a megrendelői felé kibocsátott, azonban a megrendelők által ki nem fizetett számlák ellenértékének feleltek meg. Ezek az összegek valójában nem képezték az adós vagyonának részét, így az adós vagyonát a nem létező pénzösszeg osztalékként történő kifizetéséről szóló határozat önmagában nem is csökkenthette. Az adóست megillető, fentiekben említett követelések jogalapját és összecszerűségét alátámasztó szerződések csatolását azért nem tudta teljesíteni, mert azok a felszámoló birtokába kerültek. Előadását az adós társaság volt könyvelője, **tanú1** tanúvallomása támasztja alá. Ezen felül az adóhatóság is rögzítette a nyomozást megszüntető határozatának indokolásában, hogy osztalék kifizetésére ténylegesen nem került sor.

Vitatta, hogy az adós 2010. májusában fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került volna az osztalékfizetésre vonatkozó döntés miatt, és ez vezetett volna a felszámolásához. Hangsúlyozta, hogy a 2009. üzleti évre vonatkozó beszámoló alapján 16.916.000 forint összegű kötelezettséggel szemben az adós eszközeinek értéke meghaladta a 46.000.000 forintot.

[7] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.243.290 forint perköltséget és az államnak külön felhívásra 1.157.940 forint elsőfokú, valamint 1.544.000 forint másodfokú illetéket.

Határozatának tényállási részében rögzítette a 2010. május 25-én tartott taggyűlésen meghozott 2010/1. számú taggyűlési határozat, a 2010. november 12-ei I. rendű alperesi adóbevallás, a felszámolási ügyben meghozott 39.Fpk.3526/2011/95. számú végzés, továbbá az I. rendű alperes felszámolónak írt 2013. május 31-ei tájékoztatása tartalmát.

A fentiek tényként való rögzítése ellenére a bizonyítékok értékelését követően arra a meggyőződésre jutott, hogy az adósnál osztalék-kifizetésre nem került sor. Következtetése alátámasztásaként utalt **tanú2** felszámolóbiztos tanúvallomására, aki előadta, hogy az I. rendű alperes a felszámolási eljárás során az adós vagyonával elszámolt. A felszámoló nem észlelt az I. rendű alperes részéről olyan magatartást, ami vagyonskimmentést valósított volna meg. Úgy értékelte az alperes által A/18. alatt csatolt jegyzéket, hogy az alátámasztja az alperesi előadást, mely szerint az adósnak behajthatatlan követeléseai álltak fenn. A felperes által a károkozó magatartásként megjelölt osztalék jogellenes kifizetése igazolásának bizonyítékaként hivatkozott I. rendű alperesi elismerő nyilatkozattal, a 2010. évre vonatkozó mérleg adataival, az eredménytartaléokra vonatkozó főkönyvi kárton kivonatával, valamint I. rendű alperes adóbevallásával szemben arra a meggyőződésre jutott, hogy az I. rendű alperes sikeresen cáfolta az osztalék kifizetésének megtörténtét. Rögzítette, hogy az I. rendű alperes a felszámolási iratok fellelhetőségének hiányában nem indítványozta a szakértői bizonyítást, így a megismételt eljárásban ezt mellőzte.

[8] Álláspontja szerint az osztalék kifizetésének feltüntetése az adós könyvelésében nem felelt meg a számviteli jogszabályoknak, így sérti a valódiság elvét, mivel azonban ez a könyviteli jogsértés károkozással nem járt, nem alapozta meg az ügyvezető kártérítési felelősségét. Ennek indoka, hogy

az osztalék kifizetésének a feltüntetése nem járt tényleges vagyonmozgással, mivel olyan vagyon kifizetésétől rendelkeztek, ami valójában nem állt az adós rendelkezésére, így a könyvvitelt sértő I. rendű alperesi magatartás nem eredményezett kárt a felperes jogelődjénél.

- [9] Azt a felperesi érvelést sem találta megalapozottnak, hogy az osztalék kifizetésének hiányában, a fiktív könyvelés miatti pénztárhiány okán állna fenn az I. rendű alperes kártérítési felelőssége, mert ez az összeg mindenképpen hiány formájában jelentkezett a felperesi jogelődnél. Hangsúlyozta, hogy e körben a felperest a 37. sorszámú jegyzőkönyvben tájékoztatta a bizonyítási kötelezettségéről, amelynek nem tett eleget, így önmagában a fiktív könyvelés vagy leltárhiány tényének állítása nem eredményezhette a kártérítési felelősségre vonást. Úgy vélte, a felperesnek a hiány keletkezésének konkrét körülményeiről kellett volna pontos tényelőadást tennie a kár bizonyítása érdekében. **tanú1** tanú cáfolta azt, hogy pénztárhiány állt volna fenn az adósnál, amikor vallomásában előadta, hogy olyan kifizetések is történtek, amelyek mögött számla nem volt, de ezek a kifizetések az adós gazdálkodásával, működésével összefüggésben történtek. Elfogadta a tanú részéről azt a nyilatkozatot is, mely szerint 20.000.000 forint összeg nem állt rendelkezésre a pénztárban, mert ennek rendelkezésre állása esetén a tartozások nyilván kifizetésre kerültek volna.
- [10] A pertárgy értékét 19.299.000 forintban állapította meg és a Pp. 78. § (1) bekezdésére hivatkozással a pervesztes felperest kötelezte az alperes oldalán felmerült teljes költség megfizetésére.
- [11] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett, melyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását és az I. rendű alperes 8.118.300 forint tőke- és ennek járulékai megfizetésére kötelezését, másodlagosan kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára.
- Az elsőfokú bíróság bizonyítékokra vonatkozó mérlegelését megalapozatlannak minősítette. Úgy vélte, a felperes által csatolt könyvelési, számviteli iratokban rögzített tényekkel szemben az alperes kizárólag igazságügyi szakértő bevonásával védekezhett volna eredményesen. A könyvelő tanúvallomása az iratokban foglaltak megdöntésére nem volt alkalmas. E tanú vallomásának értékelésekor figyelembe kellett volna vennie az elsőfokú bíróságnak azt is, hogy a tanú az adós könyvelőjeként évtizedeken át bizalmi viszonyban állt az I. rendű alperessel és ennek alapján kellett volna mérlegelnie vallomását. Hangsúlyozta, hogy a Számv. tv. nem ismeri az elsőfokú bíróság által elfogadott „könyveléstechnikai” módszert, de életszerűtlennek tartotta ennek megtörténtét is. Úgy vélte, az adós vagyonába be nem folyt pénzeszközök téves lekönyvelését a veszteség leírásával lehetett volna rendezni. Kiemelte, hogy a nyomozóhatóság a határozatát könyvelési anyagok hiányában csupán az I. rendű alperes és a könyvelő vallomására alapítva hozta meg. Ez a határozat azonban csak azt erősíti meg, hogy az I. rendű alperesnek felróható számviteli hiányosságok miatt nem volt cáfolható az I. rendű alperes által állított „könyveléstechnikai” megoldás. Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul értelmezte kiterjesztően és értékelte különös jelentőségüként a büntetőeljárás során hozott határozatban szerepeltetett, **tanú2** felszámolóbiztos tanúvallomásából kiragadott részt. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben hangsúlyozta, hogy a felszámoló egyértelműen észlelt vagyonkimentést az adósnál, hiszen ezért tett feljelentést és ezért indította el az adós képviselőjében a jelen pert is.
- Hivatkozott az IH185/2009. számú eseti döntésre is, amelyben a Fővárosi Ítéltábla kimondta, hogy az alperes által a felszámolás kezdő időpontját megelőző napra, mint fordulónapra elkészített tevékenységzáró mérleg a Pp. 196. § (1) bekezdés d) pontja szerint teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül, amely az ellenkező bizonyításig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el. Megismételte, hogy ha az osztalék nem került kifizetésre, a pénztárban maradt összeggel az alperesnek a Gt. 30. § (2) bekezdése és a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontja

alapján el kellett volna számolnia. Álláspontja szerint szakértői bizonyítás nélkül az elsőfokú bíróság nem juthatott arra a következtetésre, hogy az osztalék-fizetéshez szükséges pénzeszköz nem állt a felperes rendelkezésére, mert a szakkérdés eldöntéséhez szükséges szaktudás alapján meghozott szakvélemény nem helyettesíthető egyéb bizonyítási eszközzel, tanú, illetőleg a könyvelő vallomásával. Úgy vélte, nem a felperesnek kellett volna a hiány keletkezésének konkrét körülményeiről tényállítást tenni és a hiány ily módon keletkezését bizonyítani. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem fejtette ki, milyen állítást kellett volna tennie a felperesnek a pénztárhiány keletkezésével kapcsolatosan. Hangsúlyozta, hogy az adós összes iratában a kárként megjelölt összeg kifizetett osztalékként szerepelt, a releváns okiratokat a felperes becsatolta. Állította továbbá, hogy ha lett volna megközelítőleg 20.000.000 forint összeg a pénztárban és az I. rendű alperes azt kifizeti az adós hitelezőinek, az adós felszámolását akkor sem kerülhette volna el, mivel a hitelezői igények jelentősen meghaladták ennek mértékét.

Tévesnek minősítette az elsőfokú bíróság perköltségről való rendelkezését is, mert ő mint felperesi jogutód lépett a perbe, a 2019. augusztus 16-án előterjesztett kérelmében mindösszesen 8.118.300 forint tőke- és járuléкаи tekintetében kérte a perbelépés engedélyezését. A per tehát ezen összeg tekintetében folytatódott. Az eredetileg előterjesztett keresetet nem szállította le, ebből következik, hogy az elsőfokú bíróság a közte és az I. rendű alperes között folyamatban lévő jogvita eldöntése során csak 8.118.300 forint és járuléкаи pertárgyérték figyelembe vételével hozhatott döntést, csak ezt a követelést vehette alapul a perköltség meghatározása során is.

[12] Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a felperes a fellebbezésében alaptalanul sérelmezte a bizonyítékok mérlegelését. Tévesnek minősítette azt a felperesi érvelést is, mely szerint **tanú1** tanúvallomása nem tekinthető elfogulatlanak. Hangsúlyozta, hogy a tanú meghallgatását a felperes jogelődje indítványozta, ezért amiatt, hogy a tanú vallomása nem volt alkalmas a felperes keresetének alátámasztására, sőt az alperes védekezését erősítette, a vallomás utóbb nem rekeszthető ki a bizonyítékok köréből arra hivatkozással, hogy a tanú elfogult volt.

Megismételte, hogy az adós részére be nem folyt követelésekből eredő eredménytartalék csökkentésére alkalmazott könyveléstechnikai módszer nem alapozhatja meg kártérítési felelősségét. **tanú1** tanú mind a jelen, mind a büntetőeljárás során azonos vallomást tett, az azt rögzítő közokiratok egyértelműen igazolják, hogy a könyvelő tanácsolta ezt a könyveléstechnikai megoldást a be nem folyt követelésekből megnövekedett, de valójában meg nem lévő eredmény megszüntetésére. Az elsőfokú bíróság helyes következtetéseket vont le a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) számú határozatából. Rámutatott arra, hogy bár a polgári ügyekben eljáró bíróságot a büntető eljárásban megállapított tényállás nem köti [Pp. 4. § (1) bekezdés], azonban a Btk. 290. § (2) bekezdése szerinti tényállás és a felperes keresetében megjelölt Gt. 30. § (2) bekezdés szerinti tényállás lényegi elemeiben hasonló. A Gt. 30. § (2) bekezdés alapján az alperes felelőssége megállapíthatóságának eleme annak felperes általi bizonyítása, hogy az adós az osztalék összegével, mint társasági vagyonnal rendelkezett, alperes pedig ezt a vagyont a megjelölt jogcímen kifizette, azaz jogellenes magatartással elvonta, melynek eredményeként az adós kárt okozott [Gt. 30. § (2) bekezdés, 20. § (7) bekezdés]. A büntetőeljárásban vizsgált és a jelen eljárásban vizsgálandó tények köre - az adós eredménytartalékában nyilvántartott vagyonának tényleges megléte és ezen vagyon osztalékként való elvonása az adóstól, azaz a vagyonmozgás ténye - lényegében azonos, ebből következik, hogy az adóhatóság a jelen perrel lényegében azonos tényállási elemeket vizsgált, amelynek eredményeképpen megállapította, hogy az adós a könyveiben nyilvántartott, az eredménytartalékban feltüntetett vagyonnal tényszerűen nem rendelkezett, elvonható vagyon hiányában pedig a kártérítés további tényállási elemeinek vizsgálata szükségtelen.

Kiemelte, hogy a büntetőeljárás során **tanú2** felszámolóbiztos is akként nyilatkozott, hogy az alperesnek nincs kötelezettsége a felszámoló felé, mindennel elszámolt.

A felperes tévesen állította azt is, hogy az osztalék kifizetése hiányában az eredménytartalékban szerepeltetett összegnek a pénztárban rendelkezésre kellett volna állnia. **tanú1** tanúvallomása, a nyomozóhatóság határozata és az A/18. alatt csatolt okirat kétséget kizáróan bizonyítja, hogy az adós olyan követeléseket szerepeltetett az eredménytartalékban, amelyekről a számlát kiállította, ezen számlák ellenértéke azonban az adóshoz ténylegesen nem folyt be, így nem állt rendelkezésre a pénztárában sem. Ezt igazolta **tanú2** büntetőeljárásban tett vallomása is, amelyből megállapítható, tudomással bírt arról, hogy az eredménytartalékban szerepeltetett követelések ténylegesen nem folytak be a felperesi jogelődhöz.

- [13] Úgy vélte, az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, és helyes jogi következtetést vont le. Jogi álláspontját megfelelően megindokolta, ezért nincs indok a bizonyítékok felülmérlegelésére.
Hangsúlyozta, hogy a felperes keresete az alperes kártérítési felelősségének megállapítására, a kár összegében való marasztalására irányult. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján - utalva a Ptk. 339. §-ára - a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az osztalék kifizetésével előállt a kár, azaz a felperes jogelődjének vagyona ténylegesen csökkent. A felperes jogelődjét képviselő felszámoló volt az, aki a részére átadott bankszámla kivonatokat, pénztári bevételi és kiadási bizonylatokat nem csatolta, pedig ezzel tehetett volna eleget a perben a bizonyítási kötelezettségének.
- [14] A felperes másodlagos - az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló - fellebbezési kérelmét is megalapozatlannak minősítette, mert konkrét jogszabályhelyet e körben nem jelölt meg. Hangsúlyozta, hogy a bíróság az indokolási kötelezettségét nem sértette meg, annak teljeskörűen eleget tett, a szakértői bizonyítás mellőzését külön is megindokolta.
- [15] A fellebbezés az alábbiak miatt nem alapos.
- [16] Az elsőfokú bíróság ténymegállapításával, következtetésével, jogi okfejtésével a Fővárosi Ítéletábra nem értett egyet, ez azonban nem eredményezte az egyébként érdemben helyes döntés megváltoztatását, ezért az elsőfokú ítéletet a per főtárgya tekintetében - a kereset elutasítása körében - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta az alábbi indokok miatt.
- [17] Az elsőfokú bíróság a felek által kért bizonyítási eljárást lefolytatta, az általuk szolgáltatott bizonyítékokat értékelve arra a következtetésre jutott, hogy az adós társaság könyvelésében az osztalék kifizetésének a feltüntetése nem járt tényleges vagyonmozgással, mivel olyan vagyon kifizetéséről rendelkeztek, ami valójában nem állt az adós rendelkezésére, így a könyvvitelt sértő I. rendű alperesi magatartás nem eredményezett vagyoncsökkenést, kárt a felperesi jogelődnél. Lényegében tehát azt állapította meg, hogy az adós taggyűlése által meghozott osztalék kifizetéséről szóló határozat a valóságban nem az adós eredménytartaléka terhére történő meglévő pénzeszköz kifizetését célozta, osztalékfizetési szándéka az adósnak nem volt, csupán a helytelenül lekönyvelt bevételekből származó eredménytartalékot korrigálta ezzel a valós adatokra.
- [18] A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság fenti ténymegállapításával nem értett egyet, mert az eljárás során szolgáltatott bizonyítékok értékelését az alábbiakban kifejtettek miatt nem tartotta megfelelőnek.
- [19] A felek között nem volt vitás, hogy az adós gazdálkodó szervezet a 2009. gazdálkodási év eredménytartaléka terhére osztalék kifizetéséről hozott taggyűlési határozatot és az I. rendű alperes

által az is elismert volt, így tényként megállapítható, hogy a taggyűlés részére a Gt. 131. § (3) bekezdésében előírt nyilatkozatot nem tette meg. Az azonban a felek között az eljárás folyamán végig vitás volt, hogy valós szándékkal hozott-e a taggyűlés osztalék kifizetéséről határozatot, illetve az osztalék pénzüsszege ténylegesen kifizetésre került-e vagy sem.

[20] Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az osztalék-fizetés megtörténte körében a bizonyítékok értékelését a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak sérelmével végezte, mivel egyoldalú értékeléssel és okszerűtlenül jutott arra a következtetésre, hogy az osztalék kifizetését nem lehetett megállapítani. A vitatott tények tekintetében a rendelkezésre álló bizonyítékok közül az okiratként csatolt taggyűlési határozatot, illetőleg az adós gazdasági társaság eredménytartálékra vonatkozó főkönyvi kártonjának kivonatát kellett nagyobb súllyal értékelni, amelyen feltüntetésre került 2010. október 31-ei keltezéssel az osztalék nettó 19.290.000 forint összegű kifizetése, emellett az I. rendű alperes által a felszámolónak megküldött 2013. május 31-ei nyilatkozata, amelyben azt a tájékoztatást adta, hogy „a felhalmozódott és ki nem vett eredménytartálékot a társaság egyösszegben számolta el osztalék címén 26.822.030 forint összegben, mint göngyölt adózott eredménytartálék, amely egyösszegben osztalékként lett elszámolva, a 2010-ben érvényben lévő osztalék adózási törvények szerinti levonások után fennmaradó összegen összesen 19.290.000 forintot a tagok 50-50% arányban osztottak”. Ezen felül az osztalék kifizetésében történő megállapodás és teljesítés tényét támasztotta erőteljesen alá az I. rendű alperes és az adós társaság másik tagjának a személyi jövedelemadó bevallása is, mely szerint az osztalék 25%-os adóval terhelt bruttó összegét 13.400.000 forint összegben vallották be személyenként. Az osztalék jogcímén megszerzett jövedelem adófizetési kötelezettséggel járt, amelyről adóbevallást az adózók valós jövedelem nélkül nyilvánvalóan nem, vagy csak akkor tesznek, ha súlyosabb hibákat szeretnének elfedni. Mindezek alapján - figyelemmel a 2009. és 2010. gazdasági év mérleg adataira, az ott jelzett eredménytartálékra és pénzeszközökre is - az osztalék kifizetéséről való döntés megtörténte és annak teljesítése az ítélet tábla álláspontja szerint ítéleti bizonyossággal megállapítható. Ezeket a tényeket nem cáfolta meg kellő mértékben **tanú1** könyvelő vallomása, aki egyrészt érdekelt volt abban, hogy saját tevékenységét jogszerűnek, megfelelőnek tüntesse fel, emellett pedig saját magának is ellentmondó nyilatkozatot tett annak megindokolása körében, hogy miért volt szükség az általa ajánlott „könyveléstechnikai” módszer alkalmazására. A könyvelő ugyanis a társaság pénzügyi helyzete rendbe tételének szükségességét, a valótlan eredménytartálék adatot nem csak a be nem folyt követelésekkel, hanem azzal is indokolta, hogy a társaság működése során történtek számla nélküli kifizetések is. A felperes által állított osztalékfizetés megtörténtének elmaradását az I. rendű alperes által csatolt banki kivonatok nem tudták alátámasztani, mert a társaság osztalék címén kifizetett pénzeszköze lehetett házipénztárban készpénz formájában, vagy más számlán is.

Azt sem az I. rendű alperes, sem a könyvelő tanu előadása alapján nem lehetett kétséget kizáró módon megállapítani, hogy az adósnak nem volt, és azért nem volt annyi pénzeszköze és eredménytartáléka, amennyit a 2009. évi mérleg mutatott, mert a korábbi években a megrendelőitől a számlák alapján várt bevételeket eredményként lekönyvelte, annak ellenére, hogy azok az adóshoz nem érkeztek be. A Fővárosi Ítélet tábla álláspontja szerint az I. rendű alperes ezen védekezése logikátlan és életszerűtlen, a számviteli szabályok alapján érthetetlen is, hiszen passzív vagyontól (követelésből) nem lehet eredményt növelni. Az A/18. sorszámú, alperes által készített okirat nem igazolta azt az alperes által állított tény, hogy az ezekben megjelölt vállalkozói díj-követelések emelték a 2009. előtti években az eredménytartálékot. Az pedig nem volt vitás, hogy az adósnak volt követelés-vagyona a felszámolás kezdő időpontjában, ez azonban a mérleg eszköz oldalán a követelések során, és nem a pénzeszközök között, illetve az eredménytartálék soron jelentkezik.

A számla nélküli kifizetések ugyan évről évre eredményezhették a valóban rendelkezésre álló és a könyvelésben megjelenített pénzeszközök közötti különbséget, azonban bizonyítást ez az állítás sem nyert.

Azt a védekezést, hogy az adósnak a pénzeszköze, és így az eredménytartaléka azért növekedett, mert évekig bevételként került lekönyvelésre több olyan számlakövetelés, amelyet az adós üzleti partnerei nem fizettek ki, csak szakértő bevonásával lehetett volna megállapítani. Ennek bizonyítása az alperes érdekében állt, a bizonyítás elmaradása az alperes terhére esik.

Itt utal a Fővárosi Ítéltábla arra is, hogy a Pp. 4. § (1) bekezdés értelmében más hatóság határozata a polgári perben eljáró bíróságot nem köti, ezért a nyomozó hatóság eljárást megszüntető határozatában rögzített következtetést - a mérlegek és a felperes által csatolt további okirati bizonyítékok ellenében - nem lehetett elfogadni.

[21] A felperes által csatolt okirati bizonyítékok alapján a megállapítható tényállás az ítéltábla álláspontja szerint a következő:

Az adós társaság 2009. december 31-ei fordulónappal 23.181.000 forint összegű pénzeszközzel és 22.482.000 forint követeléssel, összesen 46.920.000 forint eszköz vagyonnal rendelkezett. Ez évben az eredménytartaléka 31.390.000 forint, a saját tőkéje 30.004.000 forint volt.

2010. október 31-én a tagoknak járó osztalék nettó összegét 19.299.000 forint összegben az I. rendű alperesnek és házastársának kifizette.

Az adósnak a 2010. december 31-ei fordulónapra a korábbi évben megjelölt 23.181.000 forint pénzeszköze 1.243.000 forintra csökkent, míg rövid lejáratú kötelezettsége az előző évi 3.203.000 forintról 13.628.000 forintra nőtt. A 2010. üzleti évre vonatkozó mérleg szerint a gazdasági társaság eredménytartaléka a 2009. évi 31.390.000 forintról 322.000 forintra, a pénzeszköze 23.181.000 forintról 1.243.000 forintra, míg saját tőkéje 30.004.000 forintról mínusz 2.580.000 forintra csökkent.

[22] Az ítéltábla álláspontja szerint a jogvitában elsődlegesen eldöntendő kérdés az volt, hogy a felperes által előadott és igazolt tények, valamint a hivatkozott jogszabályok alapján megállapítható-e, hogy az I. rendű alperes mint ügyvezető az adós társaságnak kárt okozott. Ehhez vizsgálat alá kellett vonni a felperes által hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket abban a körben, hogy mikor áll fenn az ügyvezető kártérítési felelőssége az adós társasággal szemben és mikor áll fenn az adós hitelezőivel szemben. A fentieknek azért van ebben a perben jelentősége, mert a felperesi jogutód nem annak a kárnak a reparálását kérheti, amelyet mint hitelező szenvedett el, hanem a szinguláris jogutódlása folytán csak az az igénye lehet alapos, amelyet a jogelődje, az adós érvényesíthetett a saját vezető tisztségviselőjével szemben.

[23] A Gt. 30. § (2) bekezdése értelmében a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal - és ha e törvény kivételt nem tesz - a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A vezető tisztségviselők a polgári jog általános szabályai szerint felelnek a gazdasági társasággal szemben, a jogszabályok, a társasági szerződés, illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve az ügyvezetési kötelezettségeik felróható megszegésével a társaságnak okozott károkért.

[24] A fenti törvényhelyen előírt kártérítési felelősség független a társaság gazdasági helyzetétől. Egy jól működő, fizetéseképtelenséggel nem fenyegetett társaság is felléphet a neki jogellenesen kárt okozó vezető tisztségviselőjével szemben, ha annak törvényi feltételei fennállnak. A kártérítési felelősség megállapításának ilyen esetben tehát nem feltétele a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, ebből következően annak vizsgálata és tényként való megállapítása sem bír relevanciával. A

fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet feltárására a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítására irányuló kereset (Cstv. 33/A. § (1) bekezdés) vizsgálata esetén kerülhetett volna sor, e keresettel érvényesített jog tekintetében azonban a per jelen felperese nem lehetett perbeli jogutódja az adósnak (felperesi jogelődnek), mert a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránti perben a felszámoló által képviselt adós csupán mintegy „perbizományosként” jár el a felszámolási eljárásban bejelentkezett hitelezők érdekében.

- [25] A Gt. 131. § (1), (2) és (4) bekezdése a tagok visszafizetési kötelezettségét írja elő, ha a számviteli törvény szerinti beszámoló adatai alapján az osztalékfizetés feltételei nem álltak fenn. Az ügyvezetőnek a taggyűlés felé írásban kell a Gt. 131. § (3) bekezdése szerint nyilatkoznia arról, hogy a kifizetés nem veszélyezteti a társaság fizetőképességét, illetve a hitelezők érdekeinek érvényesülését. Az ügyvezető köteles e nyilatkozatát 30 napon belül a cégbírósághoz is benyújtani. A nyilatkozat megtételének elmulasztásával történő kifizetéssel, illetve valótlan nyilatkozat tételével okozott károkért az ügyvezető a vezető tisztségviselőkre vonatkozó általános rendelkezések szerint felel.
- [26] A felperes a fellebbezése azon alapult, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerűtlen értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy az alperes az osztalékot az adóstól nem vette fel, míg az adóst ért vagyoni hátrány mértékét a felvett osztalékkal azonos összegben jelölte meg, és az alperes marasztalását az általa megszerzett követelésrész szerinti összegben kérte. Kártérítési követelését a Gt. 30. § (2) bekezdésére alapította, mert álláspontja szerint az osztalék teljesítésével az adósnak a keresetben meghatározott mértékű vagyoni hátránya keletkezett azzal okozati összefüggésben, hogy a Gt. 132. § (1) és (3) bekezdésében előírtak ellenére teljesített osztalékfizetést.
- [27] A kereset tehát egyrészt a felperesnek azon a tényállításán alapult, hogy az adós a tárgyévi adózott eredményéből, illetőleg a szabad eredménytartalékkal kiegészített tárgyévi adózott eredményből a tagoknak kifizetést teljesített, míg az általa érvényesített jogot e körben a Gt. 30. § (2) bekezdésére alapította.
- [28] A Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. Az adós jogutódjaként eljáró felperesnek ezért nem elegendő azt igazolnia, hogy a társaság a Gt. 131. § (1) bekezdése ellenére a tagoknak osztalékot fizetett ki, hanem azt is bizonyítania kellett, hogy ez az adósnak az alperes nyilatkozattételi kötelezettségének elmulasztásával [Gt. 131. § (3) bekezdés] okozati összefüggésben vagyoni hátrányt okozott.
- [29] A társaság vagyonnövekményét a tagok osztalékként vehetik ki, amelynek összegét a számviteli beszámoló elfogadásakor állapítják meg. Osztalék csak abban az esetben fizethető ki, ha a lekötött tartalékkal, továbbá a pozitív értékelési tartalékkal csökkentett saját tőke összege az osztalék figyelembevétel után sem csökken a jegyzett tőke összege alá [Sztv. 39. § (3) bekezdés]. Ezzel összhangban rendelkezik a Gt. 131. § (1) bekezdése arról, hogy nem kerülhet sor kifizetésre, ha a társaságnak a számviteli törvény szerint helyesbített saját tőkéje nem éri el vagy a kifizetés következtében nem érné el a társaság törzstőkéjét. Az ügyvezetővel szembeni kártérítés azonban csak abban az esetben érvényesíthető, ha a felperes azt is bizonyítja, hogy a kifizetés a társaságnak vagyoni hátrányt okozott, és ez a vagyoni hátrány az ügyvezetőként eljáró alperes felróható magatartásával okozati összefüggésben következett be.

- [30] A Gt. 131. § (1) bekezdés egyrészt a társaság részére állít fel korlátozást a vagyonnövekmény felhasználásáról, amelynek megszegése a társaság belső jogviszonyában a taggyűlési határozat megtámadására ad alapot [Gt. 45. § (1) bekezdés], míg a külső jogviszonyban az Sztv. 39. § (3) bekezdés megsértése miatti következmények alkalmazásához vezethet, illetőleg a társaság a rosszhiszeműen eljáró taggal szemben a Gt. 131. § (4) bekezdése szerint érvényesíthet jogot. Az ügyvezetőnek mindezek miatt kell nyilatkoznia a taggyűlésnek arról, hogy a kifizetés nem veszélyezteti a társaság fizetőképességét, és a nyilatkozat elmulasztásával okozott károkért felel a Gt. 30. § (2) bekezdése szerint a társasággal szemben.
- [31] A Gt. 131. § (1) és (4) bekezdése egyúttal a hitelezők védelmét is szolgálja, azonban a társaságnak az a döntése, hogy az eredménytartalékot az Sztv. 37. § (2) bekezdés szerint miként használja fel, a társaságnak önmagában értékcsökkenésben megvalósuló vagyoni hátrányt nem okoz még abban az esetben sem, ha az ügyvezető nem nyilatkozik a társaság fizetőképességének veszélyeztetettségéről. Ha a társaság a vagyonnövekményét eredménytartalékban tartja nyilván, az annak felhasználásáról (osztalék kifizetéséről) hozott döntése önmagában nem keletkeztet kártérítési jogviszonyt az ügyvezető és a társaság között. Ez csak abban az esetben következhet be, ha a nyilatkozattétel elmulasztásával okozati összefüggésben a számviteli szabályok megsértése, illetőleg a taggyűlési határozat megtámadása folytán a társaság vagyonában értékcsökkenés keletkezik, illetőleg a taggal szembeni igényérvényesítés az ügyvezetőnek felróható okból nem vezet eredményre. A felperes azonban a fentiek szerinti többlettényállási elemekre nem hivatkozott, míg az a tény, hogy a társaság a Gt. 131. § (1) bekezdésében írtak hiányában döntött az osztalék kifizetéséről az adós és az ügyvezető között kártérítési jogviszonyt nem hozott létre, ezért a keresetben előadott tények önmagukban sem voltak alkalmasak annak megállapítására, hogy a felperest a Gt. 131. § (3) bekezdés szerint irányadó 30. § (2) bekezdése alapján megilleti a jogosultság az alperessel szemben kártérítés követelésére.
- [32] A felperes az adós jogutódjaként nem a hitelezői minőségében bekövetkezett kárát érvényesítette, így a nyilatkozattétel elmulasztásának a hitelezői érdekeket sértő következménye a felek jogviszonyában nem értékelhető.
- [33] A felperes a folytatódó eljárásban az adóstól származtatott jogon megszerzett követelését érvényesítette, amely a jogelődje által indított kereseti kérelemmel érintett és a több hitelezőre átruházott teljes követelésnek csak egy osztható részéből állt, így a több jogosultat érintő különböző követelésekből álló keresetrészek közül csak a felperes által megszerzett követelés tárgyában folytatódott az eljárás, ezért az érdemi döntés hatálya is csak erre terjedt ki. Ebből következik, hogy a felperes perbelépésével nem érintett keresetrészek tekintetében az eljárás félbeszakadásának hatálya nem szűnt meg.
- [34] A perindítás hatálya a jogelőd által érvényesített teljes kereseti kérelemre állt be, azonban a fentiek miatt az elsőfokú bíróság annak csak egy önállóan elbírálható részéről (a felperes által megszerzett követelésrészről) döntött, így annak elbírálásával a Pp. 213. § (2) bekezdés szerint részítéletet hozott. Az elbírált keresetrész pertárgy értéke ezáltal nem a 26.800.000 forintról leszállított 19.299.000 forint, hanem 8.118.300 forint [Pp. 24. § (1) bekezdés], és az alperesnek járó perköltség, valamint az államnak fizetendő eljárási illeték összegét is ennek megfelelően kell megállapítani.
- [35] A további követelés tekintetében a félbeszakadt eljárást a többi hitelező felperesként történő perbe lépéssel nem folytatta. A perköltség számításának és viselésének tehát a folyamatban levő perben érvényesített követeléshez kell igazodnia, mert az a jelen per tárgyának értéke. Az elsőfokú bíróság a pervesztes felperest terhelő perköltség mértékét tévesen állapította meg, ezért e körben a

rendelkezését az ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdés alkalmazásával - az alábbi számítással - megváltoztatta.

- [36] Az I. rendű alperes jogi képviselőjének díját az ítéltábla a fenti pertárgy érték alapján a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján határozta meg, az elsőfokú eljárásban összesen 406.000 forint + áfa, míg a korábbi másodfokú eljárásban 200.000 forint + áfa, a jelen másodfokú eljárásban 203.000 forint + áfa összegben.
- [37] A felperesi jogelőd, valamint az I. rendű alperes illetékfeljegyzési jogban részesült, a felperesi jogutód azonban a 649.464 forint fellebbezési illetéket leróta, így azt saját maga tartozik viselni, ugyanakkor az I. rendű alperes joga folytán feljegyzésre került 487.100 forint elsőfokú eljárási illetéket a felperes köteles az államnak megfizetni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (2) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint a Pp.78. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2021. február 18.

. Volein Anna s.k.. Kovács Mária s.k.. Bleier Judit s.k.
a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: